

[Ømann.]

talerstol i dag, men også de stramninger af mere skjult karakter, som ligger i de reserver, man vil bygge op.

Det er jo fremgået, at de pengegenvordigheder, som finansministeren venter sig ved overgangen til kildeskat, er overvurderet næsten hele vejen igennem, pustet meget voldsomt op. Den mest ondartede beregningsforudsætning er den, der siger, at B-skatteyderne må forventes at betale deres forskudsskatter i så ringe udstrækning, at der fremkommer et efterslæb på op mod 1½ milliard kr. på årsbasis. Ganske vist forventer finansministeren, at ca. halvdelen heraf hives i land inden for finansåret, nemlig i januar-februar 1971, fordi B-skatteyderne vil undgå tillægsskatten på de 8 pct. Det er for øvrigt forklaret under udvalgsbehandlingen, at denne rente, kan man vel kalde det, i realiteten er meget høj, da den ikke kan trækkes fra. Vi har tydeligt fået demonstreret, hvad det betyder for renteniveauet i almindelighed her i landet, at renter uanset deres karakter fragår på selvangivelsen.

Men nu vurderingen af dette efterslæb, hvorom mange drøftelser i udvalget har drejet sig. Rundt regnet en tredjedel af de samlede skatter kommer fra B-indtægterne, det bliver 4-5 milliarder kr., og regeringen fortæller os altså, at B-skatteyderne vil være i efterslæb med godt $\frac{1}{3}$ af deres samlede skatter, ikke bare skatteforøgelsen, men virkelig $\frac{1}{3}$ af deres samlede skatter. Det fremgår allerede heraf, at skønnet på de 1½ milliard kr. er langt over målet. Men nu synes jeg, det trænger til en klargøring, hvad denne snak om efterslæb egentlig drejer sig om, for det principielle udgangspunkt i loven er, at der intet efterslæb skal og bør være, og jeg må her på det kraftigste bestride hr. Niels Helveg Petersens udlægning om den materie, som for et øjeblik blev givet heroppefra.

Jeg tillader mig at citere kildeskattelovens § 42, som siger det med al tydelighed. Det

er hovedbestemmelsen, den står forud for opdelingen i A- og B-skatteydere, det er en formulering af kildeskattens almindelige princip:

„De foreløbige skattebeløb skal for den enkelte skattepligtige“
— altså uanset om man er A- eller B-skatteyder —

„så vidt muligt svare til de beløb af skatter og afgifter, der udskrives efter indkomstårets udløb.“

Det, som man kalder „slutskatten“. Altså, der skal så vidt muligt være overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat for alle skatteydere; det er hovedreglen. Der står „så vidt muligt“. Det vil sige, hvis det er menneskelig muligt, og det betyder ikke „hvis finansministeren ønsker det“. Til overflod står der længere henne i § 50, at den foreløbige skat af B-indtægter beregnes af den forventede B-indkomst. Så først kommer anvisningerne på, hvorledes man ved forskudsligningen finder frem til den forventede B-indkomst, og her er det da klart, at man må tage sit udgangspunkt i de selvangivelser, der foreligger, i de oplysninger, som skatteyderne giver, i de oplysninger, som skattemyndighederne i øvrigt måtte have. Dette uddybes yderligere i § 54, som den nuværende regering har foreslået indsat, og som går ud på følgende:

„Hvor den almindelige indkomstudvikling inden for en eller flere erhvervsgrupper tilsiger det, kan finansministeren bestemme, at der skal foretages en procentvis forhøjelse eller nedsættelse af indkomstgrundlaget.“

Når det heroppefra er blevet sagt og fremstillet, som om det var en naturlov, noget, der var indbygget i kildeskatten, at der skulle være et efterslæb for B-skatteyderne, er det altså ikke rigtigt. Det kommer ganske an på finansministeren, hvor stort dette efterslæb skal være. Den fg. finansminister mener, at det skal være stort. Det fremgik allerede af hans fremsættelsestale, hvor han så småt forberedte os på det vær-